

[Indenrigsministeren.]

nes. Det er klart, at forhandlinger af denne art vil kunne vanskeliggøres, hvis de skulle foregå i fuld offentlighed. Man måtte tillige risikere, at de reelle forhandlinger i videre omfang end nu blev henskudt til møder af mere privat karakter, hvor man ikke i samme grad har sikkerhed for forholdsmæssig repræsentation. For sådanne møder gælder heller ikke de regler i styrelsesloven, som regulerer udvalgenes virksomhed, bl. a. til beskyttelse af mindretallene.

Det kan tillige være uhensigtsmæssigt, at udkast og forslag på skitsestadiet gøres til genstand for offentlig omtale og drøftelse, før de er klar til forelæggelse for den samlede kommunalbestyrelse. Det har været fremført, at der herved kunne skabes en risiko for, at de kommunale tjenestemænd ville være tilbageholdende med at forelægge materiale for udvalgene på det tidligst mulige stadium.

Den anden væsentlige opgave for udvalgene er at varetage den umiddelbare forvaltning og i den forbindelse føre tilsyn med kommunens professionelle administration.

Udvalgene behandler talrige sager af denne art, og mange af dem er af teknisk karakter. Man har derfor vurderet det sådan, at disse spørgsmål ville kunne klares mest effektivt, når sagerne ikke skulle behandles i offentlige møder. Indenrigsministeriet har dog tilkendegivet ved flere lejligheder, at udvalgene i videst muligt omfang bør offentliggøre de beslutninger, der er truffet i udvalgene.

Det ligger givetvis bag ved forslaget, at man ved offentlige udvalgmøder vil sikre sig en bedre information af borgerne om, hvad der foregår. Jeg vil dog gerne pege på, at der er muligheder for at anvende andre metoder, der sikkert er mindst lige så effektive med hensyn til information.

For det første er der efter lovgivningen intet i vejen for, at et udvalg holder informationsmøder, hvortil alle interesserede borgere indbydes. Endvidere er der intet til hinder for ordninger, hvorved pressen regel-

mæssigt og f. eks. af udvalgsformændene underrettes om, hvad der foregår i udvalgene, alt naturligvis inden for de grænser, der sættes af reglerne om tavshedspligt. Der er med de samme begrænsninger heller ikke noget i vejen for indførelse af ordninger med offentliggørelse af udvalgsdagsordener i det omfang, sådanne udarbejdes.

Loven åbner således en række forskellige muligheder for en styrkelse af den kommunale informationsvirksomhed, også for så vidt angår udvalgsarbejdet.

Jeg må tilstå, at jeg er en smule i tvivl om, hvorvidt selve dette, at man gør møderne offentlige, ville være af afgørende betydning i den henseende. Jeg vil dog gerne erkende, at enhver regel om større åbenhed inden for kommunernes styrelse er egnet til at styrke tilliden til denne. Samtidig er der dog en risiko for en svækkelse af den effektivitet, som også er nødvendig i en moderne forvaltning. Gør man udvalgs møderne offentlige, risikerer man således, at møderne bliver formelle begivenheder, hvor der fremsættes standpunkter i stedet for argumenter. De nødvendige kompromiser vil da blive til under former, som ikke i samme grad som udvalgsbehandlingen sikrer, at mindretallet kommer til orde.

Dertil kommer, at der af hensyn til de borgere, der træder i forbindelse med kommunen, som f. eks. ansøgere eller tilbudsgivere, bør fastsættes væsentlige undtagelser fra en eventuel regel om udvalgs møders offentlighed. Tilsvarende gælder, hvor der er tale om beskyttelse af kommunernes egne interesser, f. eks. hvor kommunerne står foran at skulle indgå aftaler.

Sammenfattende kan jeg sige, at jeg er villig til en fordomsfri drøftelse af det foreliggende forslag i kommunaludvalget.

Ud over hvad jeg her har nævnt, rummer forslaget jo en række aspekter: jeg kan nævne spørgsmålet om, hvorledes eventuelle løvbestemmelser nærmere skulle udformes, og hertil kommer de berøringsflader, der er til de kommissioner og nævn, som virker inden for kommunalforvaltningens rammer.